Ἀλλὰ στὸ δρόμο τοὺς βρῆκαν πολυάριθμες καὶ ἀλλεπάλληλες λιμνοῦλες, ἡ ὁποῖες τοὺς ἀνάγκαζαν νὰ κάνουν μεγάλους γύρους σκαρφαλώνοντας πάνω σὲ ἀπόκρημνους βράχους, ἐπειδὴ δὲν εἶχαν νὰ πληρώσουν τὰ κολοσσιαῖα ναῦλα ποὺ ζητοῦσαν οἱ Ἰνδιάνοι βαρκάρηδες γιὰ νὰ τοὺς περνοῦν μὲ τὶς βάρκες τους στὶς ἀπέναντι ὄχθες.

Ὅλες αὐτὲς ἡ δυσκολίες ἀνάγκασαν τὸν γαμπρὸ τοῦ Τζὰκ μαζὺ μὲ πολλοὺς ἄλλους χρυσοθῆρες νὰ διακόψη τὸ ταξεῖδι του. Ὁ Τζὰκ ὅμως ἀτρόμητος πάντα, τὸ συνέχισε μαζὺ μὲ τοὺς ἄλλους τρεῖς συντρόφους του.

Οἱ τέσσερες ριψοκίνδυνοι ἐκεῖνοι τυχοδιῶκτες ἐξακολούθησαν μὲ θάρρος τὸ δρόμο τους μὲ ἀπερίγραπτες δυσκολίες καὶ ἔφθασαν τέλος στὴν τελευταία λίμνη πρὶν ἀπ' τὴν Λίντερμαν. Αὐτὴν ὅμως δὲν μποροῦσαν νὰ τὴν περάσουν μὲ κανένα τρόπο. Ἦταν ρηχὴ καὶ βαλτώδης. Τότε στάθηκαν καὶ κατασκεύασαν μόνοι τους μιὰ βαρκοῦλα, μὲ τὴν ὁποία κατώρθωσαν ἐπὶ τέλους νὰ φθάσουν στὴ λίμνη Λίντερμαν. Ἐκεῖ ὅμως τοὺς περίμεναν ἄλλες τρομερὲς δυσκολίες. Ἡ περισσότερες ἀπ' τὶς μικρὲς λίμνες τὶς ὁποῖες ἔπρεπε νὰ περάσουν ἀκόμη—καὶ ἦταν πολλὲς, ἀμέτρητες— πάγωναν ἀπ' τὴ χιονιὰ καὶ ἔτσι οἱ τέσσερες χρυσοθῆρες, ἀναγκαζόντουσαν νὰ κουβαλοῦν στοὺς ὤμους τους τὴ βάρκα τους, ἀπὸ φόβο μὴν τὴν χρειασθοῦν πιὸ πέρα. Ὁσάκις τὴν χρησιμοποιοῦσαν, στὸ τιμονι καθόταν ὁ Τζὰκ, ὁ ὁποῖος ἐνῶ τὰ χέρια του εἶχαν ξυλιάσει ἀπ' τὴν παγωνιά, ἐξακολουθοῦσε μὲ ὑπεράνθρωπες προσπάθειες, δαγκώνοντας μέχρις αἵματος τὰ χείλη του, νὰ κρατῆ τὸ τιμόνι καὶ νὰ διευθύνη την πορεία. Ὅταν περνοῦσαν τὸν τρομερὸ πορθμὸ Γουΐντυ Ἄρμ, τοὺς ἔπισαε μιὰ τρομερὴ καταιγὶς ἀπ' τὴν ὁποία βούλιαξαν πολλὲς βάρκες χρυσοθηρῶν ποὺ ταξεῖδευαν μαζὺ τους. Μόνο ἡ δική τους βάρκα γλύτωσε, χάρις στὴν μεγάλη ναυτικὴ πεῖρα τοῦ Τζὰκ Λόντον.

Ἐπὶ τέλους ἔφθασαν στὴν Ντάβτσον Σίτυ, τὴν πρωτεύουσα τῆς χρυσοφόρου περιοχῆς. Στοὺς δρόμους τῆς πόλεως αὐτῆς ἐπικρατοῦσε ἕνας συνωστισμὸς ἀφάνταστος, γιατὶ εἶχαν μιζυθῆ ἐκεῖ μυριάδες χρυσοθῆραι ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη τῆς γῆς. Κάθε μέρα σημειωνόντουσαν φωνοι καὶ φρικαλέα ἐγκλήματα. Ἐκεῖ ὁ Τζὰκ Λόντον γνώρισε τὸν περίφημο σκυλλο Μπούχ, τὸν ὁποῖο περιέγραψε στὸ γνωστὸ βιβλίο του «Ἡ φωνὴ τοῦ Δάσους».

Ἡ τύχη δὲν τὸν εὐνόησε οὔτε τὴ φορὰ αὐτὴ καὶ ὁ Τζὰκ δὲν κατώρθωσε νὰ βρῆ οὔτε τὸ παραμικρὸ κοίτασμα χρυσοῦ.

Ὅταν ἦρθε τὸ καλοκαῖρι κι' ἔλυσαν οἱ πάγοι, ξαναγύρισε πίσω στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες. Ὁ πατέρας του εἶχε πεθάνει ἐν τῷ μεταξὺ κι' ἡ μητέρα ὑπέφερε τὴν φρικτώτερη δυστυχία. Ὁ Τζὰκ Λόντον ἀναγκάσθηκε νὰ πέση πάλι στὴ χειρωνακτικὴ ἐργασία, μὰ κουραζότανε τόσο ὥστε ἐγκατέλειψε ὅλα τὰ φιλολογικὰ ὄνειρα. Ἡ ἀπελπισία του ἦταν τόση ποὺ πολλὲς φορὲς ξεφώνιζε μόνος του :

— Ἡ πεῖνα ! Ἡ πεῖνα ! Ἡ πεῖνα ! Τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὴν πεῖνα δὲν ἐγνώρισα ἀπ' τὴν καταραμένη ἐκείνη ἡμέρα ποὺ ἔκλεψα τὸ κομμάτι τὸ κρέας ἀπὸ τὸ συμμαθητή μου...Καὶ ὅμως νοιωθω κάτι νὰ μοῦ λέη μέσα μου πως τὸ καθῆκον μου εἶνε νὰ ἐξακολουθήσω τὸν δρόμο τῆς φιλολογίας. Πρέπει νὰ δουλέψω σὰν σκυλλί ! Ἔστω λοιπόν. Θὰ τραβήξω μόνος μου τὸν δρόμο μου χωρὶς τὴν βοήθεια κανενός, καὶ ἂν ἡ ἐπαύριο μὲ βρῆ γυμνὸν καὶ πεινασμένον, ἂς μείνω γυμνος καὶ πεινασμένος!...

Καὶ ἀκολούθησε πιστὰ τὴν ἀπόφασί του ἐκείνη. Ἐπὶ τέλους ὅμως εἶχε φθάσει ἡ ὥρα τῆς ἐπιτυχίας.

Ἀποκαμωμένος ὁ Τζὰκ Λόντον ἀπ' τὴν καθημερινὴ χειρωνακτικὴ του ἐργασία, καθόταν τὰ βράδυα κι' ἔγραφε τὸ περίφημο ἐκεῖνο ἔργο του «Ἡ φωνὴ τοῦ Δάσους» στὸ ὁποῖο περιέγραψε τὴν φρικτὴ ζωὴ καὶ τὰ βάσανα τῶν χρυσοθηρῶν. Ὅταν τὸ τελείωσε, τὸ ἔπηγε στὸν διευθυντὴ τοῦ «Ἑσπερινοῦ Ταχυδρόμου», στὸν ὁποῖο ἄρεσε κι' ὁ ὁποῖος τοῦ ἔδωσε 700 δολλάρια γιὰ νὰ τὸ δημοσιεύση.

Ἡ δημοσίευσις ἐκείνη ἦταν μιὰ ἀποκάλυψις γιὰ τὸ κοινό. Ἀμέσως κάποιος ἐκδότης ἔτρεξε στὸν Τζὰκ καὶ τοῦ προσέφερε 2.000 δολλάρια γιὰ νὰ ξανατυπώση τὴ «Φωνὴ τοῦ Δάσους» καὶ νὰ τὴν ἐκδώση σὲ βιβλίο. Φυσικὰ ὁ Τζὰκ δέχθηκε.

Ἀπὸ τότε ἀφοσιώθηκε ἐντελῶς στὴ φιλολογία κι' ἄρχισε νὰ γράφη ἀδιάκοπα βιβλία, τὰ ὁποῖα πουλιόντουσαν σὲ ἑκατοντάδες χιλιάδων ἀντιτύπων. Ὁ Τζὰκ Λόντον εἶχε γίνει πειὰ διάσημος καὶ πλούσιος. Παρ' ὅλα αὐτὰ ἔγραφε ἀδιάκοπα. Εἶχε ἀνάγκη ἀπὸ πολλὰ λεφτὰ γιὰ νὰ πραγματοποιήση ἕναν παλαιό του πόθο.

Καὶ πραγματικὰ μόλις μπόρεσε, παρήγγειλε καὶ τοῦ ναυπήγησαν ἕνα δικό του «γιὸτ» μὲ τὸ ὁποῖο ταξεῖδευε ἀνὰ τὸν Εἰρηνικὸ Ὠκεανό. Στὰ ταξεῖδια του ἐκεῖνα ἔγραψε τὰ ὡραιότερα ἔργα του. Ἔπειτα ἀγόρασε ἕνα μεγάλο κτῆμα, τὸ ὁποῖο γέμισε μὲ ζῶα κι' ἀφοσιώθηκε στὴν κτηνοτροφία χωρίς, ἐννοεῖται, νὰ πάψη νὰ γράφη. Στὴν μέση τοῦ κτήματός του εἶχε χτίσει ἕνα ὡραῖο σπιτάκι ποὺ τὸ εἶχε ὀνομάσει τὸ «Σπίτι τοῦ Λύκου». Ἀλλὰ τὸ 1913 ἐξερράγη στὸ κτῆμα του μιὰ πυρκαϊὰ ἡ ὁποία ἀποτέφρωσε τὰ πάντα. Ἡ πυρκαϊὰ ἐκείνη τὸν κατέστρεψε οἰκονομικῶς, γιατὶ ὁ Τζὰκ εἶχε ὑποθηκευμένο τὸ σπίτι του. Γρήγορα ὅμως μὲ τὴν ἔκδοσι νέων βιβλίων κατώρθωσε νὰ συνέλθη πάλι. Δὲν τοῦ ἦταν γραμμένο ὅμως νὰ χαρῆ πολὺν καιρό.

Ἔπειτα ἀπὸ τρία χρόνια ἀρρώστησε καὶ μετὰ ἀγωνία δυὸ μηνῶν ἡ ἀρρώστεια ἐκείνη τὸν ὡδήγησε στὸν τάφο, τὸν Νοέμβριο τοῦ 1915.

Λίγες μέρες πρὶν πεθάνη ἔλεγε :

— Ὁ θάνατος εἶνε γλυκὸς.Ὁ θάνατος εἶν' ἡ ἀνάπαυσις. Γιὰ σκεφθῆτε, τί ὡραῖο ποὺ εἶνε ν' ἀναπαυθῆ κανεὶς διὰ παντός. Ἄ ! Ὅταν θἄρθη ὁ θάνατος θὰ τὸν χαιρετήσω γελαστός.

Καὶ ἐκράτησε τὸν λόγο του...

ΑΡΠΑΓΕΣ ΚΑΙ ΑΠΑΓΩΓΕΣ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΩΝ

ΠΩΣ ΜΑΣ ΕΠΗΡΑΝ ΤΗΝ ΑΦΡΟΔΙΤΗ ΤΗΣ ΜΗΛΟΥ

Ἕνας φτωχὸς γεωργὸς ποὺ ἀνακαλύπτει ἕνα ἀριστούργημα. Τὸ πρῶτο κρησφύγετο τῆς Ἀφροδίτης. Στὸ σταῦλο !... Τὸ σκίτσο τοῦ Γάλλου ἀξιωματικοῦ. Ὁ ἁμαρτωλὸς καλόγηρος. Οἱ...μνηστῆρες τῆς Ἀφροδίτης. Ἡ ἀπαγωγή της, κλπ.

Ἔτσι τυχαῖα ὅπως καὶ τόσα ἄλλα ἀριστουργήματα τῆς ἀρχαιότητος, ἀνεκαλύφθη καὶ ἡ Ἀφροδίτη τῆς Μήλου.

Κατὰ τὸ 1820 ἕνας φτωχὸς γεωργὸς ἀπὸ τὴ Μῆλο, ὁ Γιῶργος Κεντρωτᾶς ἢ Μποτόνης, ξελόκκωνε τὸ χωράφι του, τὸ ὁποῖο βρίσκοταν κοντὰ στὰ ἐρείπια τοῦ θεάτρου τῆς ἀρχαίας πόλεως.

Ἐξαφνα ἐνῶ χτυποῦσε μὲ τὴν ἀξίνα στὴ ρίζα κάποιου βράχου ἔβγαλε μερικὲς πέτρες, κάτου ἀπὸ τὶς ὁποῖες ἔχασκε μιὰ μεγάλη μαύρη τρύπα καὶ ἀναδίνοταν μιὰ μυρουδιὰ μούχλας. Κεντρισμένος ἀπὸ περιέργεια ὁ φτωχὸς ζευγολάτης, κι' ἔχοντας ἀκόμα τὴν ἐλπίδα ὅτι θαῦρισκε ἐκεῖ κάποιο κρυμένο θησαυρό, ἄρχισε νὰ βγάζη μὲ φούρια καὶ τὶς ἄλλες πέτρες, ἡ ὁποῖες, ὅπως πρόσεξε, ἦσαν λαξευμένες καὶ σχημάτιζαν ἀψίδα. Ἀφοῦ τέλος ἔβγαλε ἀρκετὲς ἀπ' αὐτές, σκύβοντας ὕστερα στὴν τρύπα εἶδε πὼς βρίσκοταν μπρὸς σ' ἕνα ὑπόγειο δωμάτιον, λαξευμένο μέσα στὸ βράχο, σ' ἕνα εἶδος κατακόμβης γεμάτης ἀπὸ διάφορα μάρμαρα. Χωρὶς νὰ χάση καιρὸ τότε πῆδησε μέσα στὴν τρύπα καὶ ἀνέσυρε ἀπὸ τὴ σκοτεινὴ κατακόμβη σὲ φῶς τῆς Ἀπριλιάτικης ἡμέρας—ἦταν 8 Ἀπριλίου τὸ ὑπεροχο ἀριστούργημα τῆς Ἀφροδίτης, τὸ μισὸ δηλαδὴ ἄγαλμά της ἀπὸ τὴν ὀσφὺν καὶ πάνω.

Ἡ Ἀφροδίτη τῆς Μήλου, ἔργο Ἑλληνιστικῆς ἐποχῆς, ἀπετελεῖτο ὅπως ὅλα τὰ ἀγάλματα τῆς περιόδου αὐτῆς ἀπὸ διάφορα κομμάτια, τὰ ὁποῖα κατόπιν συναρμολογοῦσε ὁ τεχνίτης.

Ὕστερα λοιπὸν ἀπὸ μερικὲς βδομάδες ὁ φτωχὸς γεωργός, μεθυσμένος ἀπὸ τὸ πρῶτο του εὕρημα ἐξακολουθοῦσε νὰ ψάχνη μέσα στὴ σκοτεινὴ κατακόμβη, ὅπου βρῆκε καὶ τὸ ἄλλο μισὸ τοῦ ἀγάλματος, καθὼς καὶ τρεῖς Ἑρμῆς.

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη βρίσκοταν προσωρμισμένο στὸ λιμάνι τῆς Μήλου κάποιο Γαλλικὸ πολεμικὸ πλοῖο, προμένοντας πρὶμο ἀγέρι γιὰ νὰ ταξειδέψη. Ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀξιωματικοὺς τοῦ πλοίου αὐτοῦ παρακολουθοῦσε μὲ περιέργεια τὴν παράξενη ἐργασία τοῦ φτωχοῦ γεωργοῦ, ἡ ὁποία δὲν ἔμοιαζε καθόλου μὲ τὴ συνηθισμένη καλλιέργεια τῶν χωραφιῶν. Πήδησε λοιπὸν ἀμέσως στην ξηρὰ καὶ συρόμενος πρὸς τὸν ἀνήφορο πλησίασε καὶ κρύφτηκε πίσω ἀπὸ ἕνα θάμνο. Ἐκεῖ μαγεμένος ἀπὸ τὴν ὠμορφιὰ τοῦ μαρμαρίνου ἀριστουργήματος, τὸ ἰχνογράφησε καὶ κατόπιν ἔφυγε. Ὁ ἀξιωματικὸς αὐτὸς ὠνομάζονταν Ντουμὸν ντ' Οὐρβίλ. Στὸ μεταξὺ ὁ φτωχὸς γεωργός, τρελλὸς γιὰ τὸ εὕρημά του, ἀλλὰ καὶ περίφοβος μὴν τοῦ ἁρπάξουν τὸν ἀνεκτίμητο αὐτὸ θησαυρό του, μετέφερε τὴν Ἀφροδίτη στὸ φτωχικὸ κολοῦβι του τυλιγμένη μέσα σὲ τσουβάλια καὶ τὴν ἔκρυψε στό...σταῦλο του.

Ὁ ἀξιωματικὸς Ντουμὸν ντ' Οὐρβὶλ μετὰ λίγο καιρὸ συναντήθηκε στὴν Κων)πολη μὲ τὸ γραμματέα τῆς ἐκεῖ Γαλλικῆς πρεσβείας, τὸν κόμητα Μάρκελλο, στὸν ὁποῖο ἔδειξε τὸ σκίτσο καὶ τοῦ ἔκανε καὶ προφορικῶς περιγραφὴ τοῦ ἀριστουργήματος. Ὁ Μάρκελλος τὰ εἶπε αὐτὰ στὸν πρόξενο κ' ἔλαβε ἐντολὴ νὰ φύγη ἀμέσως γιὰ τὴ Μῆλο καὶ ν' ἀγοράση γιὰ λογαριασμὸ τῆς Γαλλικῆς Κυβερνήσεως τὸ ἄγαλμα. Ὅταν ὅμως ὁ Μάρκελλος ἔφτασε στὴ Μῆλο, ἡ Ἀφροδίτη εἶχε ἀπαχθῆ ἀπό... κάποιον καλόγερο καὶ εἶχε φορτωθῆ σ' ἕνα καράβι Σπετσιώτικο. Ὁ καλόγερος αὐτὸς ἤθελε νὰ τὴν πάη δῶρο στὰ Πατριαρχεῖα, ὅπου ἔκαλεῖτο νὰ δώση λόγο γιὰ κάποια περιπέτειά του μὲ μιὰ ἄλλη... ζωντανὴ Ἀφροδίτη ! Ὁ Μάρκελλος πρὶν ἀκόμη ἀποπλεύση τὸ Σπετσιώτικο καράβι μὲ τὸ πολυτιμότατο φορτίο του, ἔτρεξε κ' ἐκάλεσε σὲ συμβούλιο τοὺς προεστοὺς τῆς Μήλου, στοὺς ὁποίους ἔδειξε τὰ ἔγγραφά του καθὼς καὶ συστατικὸ γράμμα τοῦ Πατριάρχου Γρηγορίου τοῦ Ε', τοῦ ἀπαγχονισθέντος μετὰ ἕνα χρόνο ἀπὸ τοὺς Τούρκους. Ὕστερα ἀπὸ φόβο μήπως ἀποπλεύση τὸ καράβι μὲ τὴν Ἀφροδίτη, ὁ Μάρκελλος μὲ μερικοὺς Γάλλους ἀξιωματικοὺς ἐπεβιβάσθησαν σὲ μιὰ βάρκα τῆς Γαλλικῆς σκούνας «Ἐσταφὲτ» καὶ διευθύνονταν πρὸς τὸ καράβι, ὅταν εἶδαν κάποιον ἔφιππο νὰ καλπάζη πρὸς τὴν κατηφοριὰ καὶ νὰ δίδη μὲ στεντορεία φωνὴ διαταγὲς στὸν πλοίαρχο τοῦ καραβιοῦ μὲ τὴν Ἀφροδίτη νὰ ἀποπλεύση ἀμέσως. Ὁ καβαλλάρης αὐτὸς ἦταν ὁ καλόγερος ποὺ εἶχε... ἀπαγάγη τὴν Ἀφροδίτη. Τὴ στιγμὴ ἐκείνη ὁ Σπετσιώτης πλοίαρχος ὕψωσε Τουρκικὴ σημαία καὶ σὴγχρόνως ἔστρεψε τὸ ντουφέκι του κατὰ τῆς Γαλλικῆς βάρκας, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἐπέβαινε ὁ κόμης Μάρκελλος καὶ οἱ Γάλλοι ἀξιωματικοί. Τότε ὅμως ὕψωσαν καὶ αὐτοὶ τὴ Γαλλικὴ σημαία. Ὁ "Ἕλλην πλοίαρχος τὰ χρειάστηκε κ' ἔστειλε πρεσβεία νὰ ζητήση συγγνώμην.
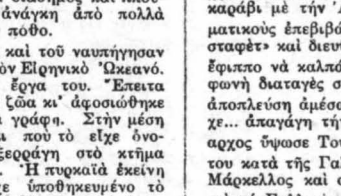
Κατόπιν ὅλων αὐτῶν ὁ Μάρκελλος ἀφοῦ πλήρωσε ἀρκετὰ χρήματα στὸ φτωχὸ γεωργὸ Κεντρωτᾶ, καθὼς καὶ στὸν καλόγερο, ἔπῆρε τὴν Ἀφροδίτη καὶ τὴ φόρτωσε τὴν ἴδια βραδυὰ στὴ Γαλλικὴ σκούνα «Ἐσταφέτ». Ἀκολούθως τὸ ἀριστούργημα αὐτὸ μετεφέρθη στὴ Γαλλία καὶ ἐτοποθετήθη στὸ ἀνάκτορο τοῦ Λούβρου, ὅπου ἔχει γίνει τὸ παγκόσμιο προσκύνημα.